

som ligger bekvemt for Byens Borgere. Det regner jeg for at være en Fordel, og jeg er altsaa meget vel tilfreds med, at der paa dette Finanslovsforslag findes tvende Bevillinger, en paa Postvæsenets og en paa Telegrafvæsenets Konti, som gaar ud paa at bidrage til Ombygningen af det gamle Posthus.

Men jeg maa sige, at ganske modsatte Følelser har en anden Bevilling paa denne Finanslov fremkaldt hos mig. Der findes nemlig paa Udenrigsministeriets Budget under § 17 D. 8. et Bidrag til det internationale Fredsbureau i Bern paa 500 Kr. Et lignende Forslag fandtes jo, som bekendt, i Fjor og mødte bestemt Modstand hos dette Tings Flertal, og det blev da ogsaa udstemt. Det forekommer mig just ikke at vidne om særlig Hensyntagen til de Anskuelser, der raade her i Tinget, naar den ærede Minister har ment paa ny at burde fremsætte dette Forslag. Det forekommer mig tværtimod, efter den aldeles bestemte Stilling, som Tingets Flertal indtog hertil i Fjor, at være berettiget, naar jeg siger, at Forslaget jo ligefrem er fremsat paa Trods af, hvad dette Ting den Gang vedtog. Man faar, synes jeg, det Indtryk, at den ærede Minister ønsker at trumfe sit Forslag igennem, uagtet den ærede Minister meget godt ved, at det er mod Tingets Flertals Ønske. Derved faar dette Forslag en beklagelig Karakter af at være en Demonstration mod dette Ting, og det forekommer mig at være et stort Spørgsmaal, om den ærede Udenrigsminister er vel tjent med at bringe en saadan Sag frem, naar han ved, med hvilke Følelser den vil blive modtagen her. Naturligvis er det jo ganske uden Betydning, at dette Forslag nu fremtræder i et lidt andet Klædebon end i Fjor. I Fjor havde det jo faaet en forkert Form, idet det hed „et aarligt Bidrag“, endskønt Alverden ved, at man ikke paa Finansloven kan vedtage egentlige aarlige Bidrag. Det talte vi nok om i Fjor, og jeg skal ikke opholde mig derved. Nu er det den ærede Ministers Mening, at han ved at indskrænke Bevillingen til at være en første Del af en treaarig Bevilling, skulde kunne faa den til at glide, idet det nu er noget mindre, han forlanger, end han forlangte i Fjor. Det er en uhyre stor Misforstaaelse, og det er efter min Opfattelse ganske forkert at tro, at man overhovedet kan anvende denne Formel „første Del af et treaarigt Bidrag“ paa en Bevilling til et Formaal som dette. Denne Form kan man bruge og med Føje bruge, hvor der er Tale om Foranstalt-

ninger, hvor det ene Skridt maa følges af et andet og tredje. Naar man f. Eks. bygger et Hus, kan det ikke nytte at faa en Sum Penge, der dækker Udgifterne det første Aar, man maa ogsaa have en Bevilling det andet og det tredje Aar. Paa samme Maade gaar det, naar man skal anlægge en Vej eller bygge en Havn osv.; ogsaa her maa man have de Penge, der skulde til, og idet man bevilger den første Del af Bidraget, er det klart, at man gaar ud fra den Forudsætning, at man ogsaa vil bevilge Resten deraf. Helt anderledes stiller det sig derimod, naar Talen er om en Foranstaltning som denne, hvor der slet ikke er nogen Sammenhæng mellem Bevillingen for det ene Aar og Bevillingen for det andet. Jeg beklager, som sagt, meget, at den ærede Minister har fremsat dette Forslag og forbeholder mig min Stilling dertil.

For atter at vende mig til noget glædeligt, vil jeg sige, at det er mig kært at konstatere, at Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet har imødekommet den Opfordring, der er stillet fra dette Tings Flertals Side, særlig ogsaa fra det Partis Side, hvortil jeg hører, ved at foreslaa en Bevilling til Driften af en arktisk Station i Grønland. Ærede Medlemmer ville erindre, at det kom frem ogsaa i Fjor omtrent paa denne Tid af Aaret som et Ønske af stor Betydning. Jeg fremhævede den Gang, at det var en Sag af virkelig national, for ikke at sige international Betydning, at det skulde være Danmark, der gaar i Spidsen for et Foretagende af den Art, som der her er Tale om. Det er nu lykkedes at føre denne Sag igennem. Jeg glæder mig over, at den ærede Minister har fremsat Forslag herom, og jeg tror, at den Mand, som vi netop tænkte paa i Fjor, og som ogsaa skal føre Sagen ud i Livet, nemlig Magister Porsild, er den rette Mand, ikke blot ved sin videnskabelige Dygtighed og sin Uddannelse i de Spørgsmaal, her er Tale om, men ogsaa ved den Offerberedvillighed, som udmærker ham; thi der hører virkelig en ikke ringe Offerberedvillighed til at rejse med Familie til et saa fjernt Sted, og en saadan Beredvillighed har han vist.

Paa Justitsministeriets Budget findes der en Bevilling paa 20,000 Kr. for Udfærdigelse af visse Navnebeviser. Ærede Medlemmer ville erindre, at der blev vedtaget en Tillægsbestemmelse til Navneforandringsloven om, at man — jeg skal ikke komme ind paa Detailler — kunde er-